tekstil

TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANIDIR • YIL 5 • SAYI 84 • KASIM-ARALIK • 1974

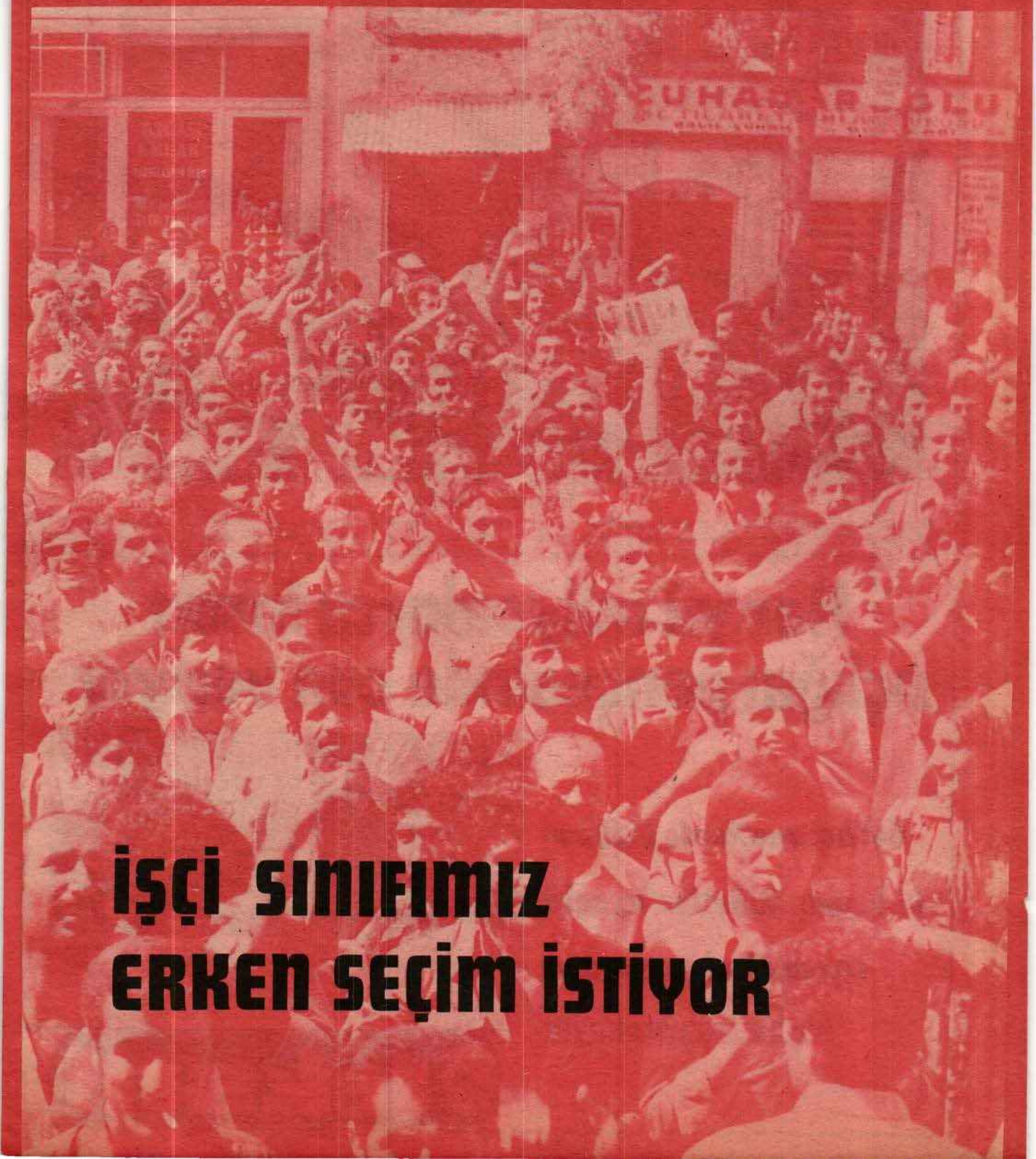

İŞÇİ SINIFIMIZ ERKEN SEÇİM İSTİYOR

Yüz kızartıcı bir tablo

Bugün Afrika'da,Asya'da,Güney Amerika'da milyonlarca insan açlığın elinde inim inim inliyor. Hele çocuklar... Yeterli gıda alamayan,protein - den mahrum milyonlarca çocuk,derileri kemiklerine yapışık "Ölümün kendilerini kurtaracağı" günü bekliyorlar. Öte yandaysa,mutlu insanlar "Bolluk" kelimesinin bile hafif kalacağı,bir refah içinde yaşıyorlar. Bunların sofralarını süsleyen yemekler on binlerce çocuğu, besleyebilir ..

Her yıl milyonlarca insan açlığın pençesinde can veriyor

Bol bol vaatlerde bulunan Birleşmiş Milletler'in,açlık çeken ülkelere yardımı hiç bir işe yaramıyor

Hayvanlar da insanlar gibi açlığa dayanamayıp ölmektedirler ..

Kuraklık yüzünden topraklar çatlamakta , yaşanamayacak bir hale gelmektedir

GERÇEK REFERANDUM İÇİN MÜCADELEMİZ SÜRECEKTİR

Sendikamız «referandum hakkının yasalaştırılması için yola ilk düşen sendikadır. İşçi sınıfının gerçek sendikasına sahip çıkması, sendika seçme özgürlüğünü hiçbir baskı altında kalmadan gerçekleştirmesi için 12 Mart'ın en karanlık günlerinde bile geri adım atmadan mücadelesini sürdürmüştür.

Adana'ya aylarca sokulmamış, sermayenin kirli oyunları ile yıpratılmak, yok edilmek istenmiştir. Ama Tekstil Sendikası bütün zorluklara rağmen «referandum» hakkının Türkiye İşçi Sınıfına kazandırılması için mücadele etmiştir.

Adana'da sendikamızla Teksif sendikası arasındaki mücadele, bugün bütün yurda yayılmış referandum kampanyası, İNSA, ÜLKER ve EPENGLE işçilerinin sendikalarını kendilerinin seçmek istemesi ve bildiğimiz olaylar, hep sendikamızın başlattığı tutarlı referandum mücadelesinin sonuçlarıdır.

İlk bakışta, sendikamız, Adana'daki mücadelede başarılı olamamıştır kanısı uyanmaktadır. Oysa kazın ayağı başkadır. Sendikamızın Adana'da yürüttüğü mücadele henüz çok yenidir. Onlarsa senelerdir Adana işçisinin iliğini sömüren Teksif sendikası burada yaygın bir baskı ağı kurmuştur. Halk düşmanı hükümetlerle işbirliği içinde, patronların güvencesi altında, işçileri alabildiğine sömürebilmek ve bu sömürünün ömrünü mümkün olabildiğince uzatmak için tam bir gangster şebekesi gibi örgütlenmiştir Teksif. Sermayenin Partisi AP nin her türlü desteğini alarak, Adana Patronlarının çıkarlarına hizmet eden Teksif'i Adana'dan söküp atmak uzun ve kararlı bir mücadele istemektedir.

İşte bütün bunlardan ötürü Adana'daki bu geçici yenilgiyi iyi değerlendirmek gerekir. Ayrıca unutmayalım ki Adana olayları hiç de basına yansıdığı şekilde gelişmemiştir.

Adana'da gerek Teksif sendikası gerekse onun eski AP milletvekili olan Başbakanı'nın çalışmaları tam anlamıyla demokrasiye inanmıyan, baskı ve tehditle işleyen bir çalışmadır. Bütün bir çalışma süresi Adana, AP milletvekillerinin fırdöndükleri bir yer olmuştur. Emniyet görevlileri ve ilgililer hep AP milletvekillerinin güdümünde çalışmışlardır. AP milletvekilleri patrondan aldıkları direktiflerle bütün bir «irade beyanı» sonuçlanıncaya kadar fabrikalardan ayrılmamışlar, bütün görevlilere baskı yapmışlardır.

Öte yandan Teksif sendikası etrafına topladığı bir yığın kiralık adamla birlikte sendikamıza bağlı işçilere saldırmış, dergilerimizin dağıtımını engellemiş, arkadaşlarımız tutuklan

mış ve bütün bu kanunsuz olaylara karşı emniyet sessiz sedasız kalmıştır.

İşçilere tehditler yöneltilmiş, Teksif'e oy vermedikleri takdirde işlerine son verilecekleri belirtilmiştir. Yüzlerce sendikamız taraftarı işçi işinden olmuştur. Bütün bu baskılar, tehditler, entrikalar sonucu işçiler Teksif'e evet demek zorunda kalmışlardır.

Ama TEKSTİL, sonucu, asla gerçek sonuç olarak değerlendirmiyecektir. Bunu Adana'da olayları yaşayanlar da gayet iyi bilmektedirler. Sonuç, baskıyla, tehditle, zorla yaratılmıştır.

Sendikamız referandum mücadelesine devam edecektir. Çünkü Adana'da yapılanlar referandum değil sadece bir aldatmacadır.

Sendikamızın referandum anlayışı, işçilerin hiçbir baskı görmeden oylarını özgürce kullanarak sendikalarını seçmeleridir. Yoksa, patronların, patron sendikası Teksif'in baskıları ile, tehditleri ile görevli müfettişlerin önünde «irade beyanı»nda bulunmaları değildir.

Sendikamız ve tüm gerçek işçi sınıfı sendikaları, referandum mücadelelerine devam edeceklerdir. Gerçek referandum hakkının yasal olarak kazanılması için bütün imkânlarını kullanacaklardır.

Bugün işten atılma korkusuyla baskı, tehdit altında Teksif demek zorunda kalan işçi kardeşlerimiz, gerçek sendikalarının hangisi olduğunu gayet iyi bilmektedirler.

Demokratik güçlerin, devrimcilerin, sermayenin oyunlarını bozdukları, sermaye sınıfını çepçevre kuşatarak, ona geri adımlar attırdıkları günümüzde, Adana'lı Tekstil İşçileri de mutlaka özgürce oy verebilecekleri bir ortama kavuşacaklardır. Zaten bu güne dek verilen mücadele, gerçek demokrasi yolunda verilmektedir. Biz, hiçbir zaman haklı olmayan aldatıcı zaferlere değil, alın teri ile kazanılan, haklılığı konusunda en ufak bir şüphenin dahi olmadığı kalıcı gerçek zaferlere seviniriz.

DERMA GREVİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI

İzmir'de kurulu DERMA Deri Mamülleri Sanayi ve Ticaret A.Ş. ne ait işyerinde Sendikamıza bağlı işçilerin 28 Kasım 1974 günü akşamı başlattıkları grev 29 Kasım 1974 günü sabaha karşı sona ererek Tekstil işçilerinin başarısı ile sonuçlanmıştır.

İşverenin, işçilerin isteklerini kabul etmemesi üzerine başlayan grev aynı gün Almanya'ya ihraç için TIR kamyonlara yüklenecek malın yerleştirme işlemleri başladığı sürede olduğundan işveren işçilerin tüm isteklerini kabul etmiştir.

Tüm Derma işçilerinin başlattığı ve başarıyla sonuçlanan grevde ilk nöbeti kadın işçiler tutmuşlar ve erkek işçilere sıra gelmeden grev sonuçlanmıştır.

İşçi arkadaşlarımızın örnek bir disiplin içinde sürdürdükleri bu direniş sonunda gerçekten başarılı bir sözleşme imzalanmıştır.

İmzalanan sözleşme ile alınan haklar şöyledir:

Ücret zamları

1. yıl için günde 15 T.L.

2. yıl için günde 20 T.L.

İkramiye yılda 45 günlük

Çocuk zammı her çocuk için ayda 25 T.L.

Yemek parası günde 8 T.L.

Evlenme yardımı 1000 T.L.

Doğum yardımı 500 T.L.

Ölüm yardımı 500 T.L.

İşçinin ölümü halinde 5000 T.L.

Ayakkabı yılda bir çift

Elbise yılda bir çift

Sözleşme iki yıl süreli olarak imzalanmıştır.

İzmir Derma'da çalışan bütün işçi arkadaşlarımızı kutluyor, bütün Tekstil işçilerine daha nice başarılı direnişler için örgütlü mücadelemizde başarılar diliyoruz...

ŞUBE KONGRELERİMİZ TAMAMLANDI

TOPKAPI ŞUBE KONGRESİ YAPILDI

Sendikamızın Topkapı Şubesi Kongresi, geçtiğimiz günlerde tamamlanmıştır. Daha önce usûl yönünden tekrarlanması uygun görülen kongrede yapılan seçimler sonucu işçi arkadaşlarımız kendilerini temsil etmelerini istedikleri yöneticilerini seçmişlerdir.

Kongrede yapılan seçimler sonucu yeni yönetim kurulunda görev alan arkadaşlarımızın isimleri şöyledir:

Başkan: Besim Usta

Başkan yardımcısı: Süleyman Akbaba

Sekreter: Ruhi Yılmaz

GAZİANTEP ŞUBE KONGRESİ SONUÇLANDI

Sendikamızın Gaziantep Şube Kongresi çalışmaları sonuçlanmıştır. Yapılan seçimlerde eski Şube Başkanı arkadaşımız, Mehmet Ali Tiryaki yeniden başkanlığa seçilmiştir. Şube yönetimine seçilen diğer arkadaşlarımızın isimleri ise şöyledir:

Başkan Vekili: Beşir Baş

Sekreter: Muzaffer Subaşı

EDİRNE ŞUBE KONGRESİ YAPILDI

Sendikamızın Edirne Şube Kongresi geçtiğimiz günlerde Edirne'de yapılmıştır. İstanbulda görevli yöneticilerimizin bir kısmının da katıldığı kongre sonucu yapılan seçimlerde aşağıdaki arkadaşlarımıza görev verilmiştir:

Başkan: Recep Şengün

Başkan Yardımcısı: Şevki Liznak

Sekreter: Kemal Güler

bütün şube kongrelerimizde yeni görev alan arkadaşlarımıza basarılar diliyoruz.

antalya'da şube açtık

Sendikamız Antalya'da şube açmıştır. Antalya'da Ant Birlik'e ait 100 bin iğlik Aksu İplik Fabrikası işçilerinin sendikamıza şube açılması için yaptıkları çağırı Sendika yönetimimizce olumlu karşılanarak Antalya'da şube açılmıştır.

Antalya'da açılan şubemizin genel Merkez adına örgütlenme çalışmalarını yürüten Özer Kömek, Sendikamızın, Aksu İplik Fabrikasının sözleşme yetkisini alması halinde halen Teksif sendikası üyesi olan Antalya Dokuma fabrikası işçilerinin de saflarımıza katılacaklarını açıklamıştır.

Montaj çalışmaları henüz tamamlanan Aksu İplik Fabrikası'nın önümüzdeki günlerde üretime başlayacağı söylenmektedir.

Gerek Aksu işçilerine, gerekse Antalya'lı tüm Tekstil işçilerine, işçi sınıfının kurtuluşu uğruna verdikleri mücadelede başarılar diliyor, onları daha güçlü daha örgütlü bir mücadele için saflarımıza çağırıyoruz.

özbucak işçilerine selâm

Adana'lı tekstil işçileri, bütün baskılara rağmen mücadelelerini sürdürdüler. Bundan böyle de sürdürecekler. Bugün yiğit Özbucak işçileri sendikamızın saflarına katıldılar. Yarın bütün tekstil işçileri gerçek sendikalarında omuz omuza mücadelelerini sürdürecekler. Saflarımıza katılan Özbucak işçilerine ve baskı altında teksif diyen bütün tekstil işçilerine sesleniyoruz: İşçilerin mücadelesi birdir. Amacı birdir. İşçilerin kurtuluşu, sermaye düzeninin yıkıntılarından bir güneş gibi doğacaktır. İşçilerin kurtuluşu, zor, çetin bir mücadele istemektedir. İşçilerin demokratik-ekonomik mücadelesinde görev alan TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI, insanca ve kardeşçe bir düzen için, sömürüye son vermek için, gerçek demokrasi için savaşmaktadır. Özgürce sendika seçme, işçilerin ülke yönetiminde görev alma hakları için mücadele etmektedir. Saflarımıza katılan Özbucak işçileri de, yiğitliğin, kararlılığın, örgütlü mücadelenin Adana'da sözcüsü, örneği olacaklardır.

Yiğit Özbucak işçileri ekonomik mücadele örgütümüze hoş geldiniz...

ÖREN BAYAN SÖZLEŞMESİ

ÜCRET ZAMMI:

1. YIL 15 LİRA - 2. YIL 15 LİRA

YEMEK: GÜNDE 12 LİRA

İKRAMİYE: YILDA 2 MAAŞ

KIDEM TAZMİNATI: 30 GÜN

KIDEM TEŞVİK:

5 YILLIK İŞÇİ: 730 L.

10 YILLIK İŞÇİ: 1460 L.

15 YILLIK İŞÇİ: 2190 L.

20 YILLIK İŞÇİ: 2920 L.

FAZLA MESAİ ÜCRETİ: % 75

HAFTALIK ÇALIŞMA: 45 SAAT

AİLE YARDIMI: 750 LİRA

EVLENME YARDIM: 750 LİRA

DOĞUM YARDIMI: 500 LİRA

İZİN GÜNLERİNE 2 GÜN İLAVE

% 10 İZİN HARÇLIĞI

İZİN GÜNLERİNDE YEMEK PARASI

ÇOCUK YARDIMI AYDA 25 L.

TAHSİL YARDIMI YILDA 200 L.

İŞYERİNE GİDİP-GELME: İŞVEREN'E AİT.

YILDA 2 İŞ ELBİSESİ, 1 ÇİFT AYAKKABI (130 L.)

ÖLÜM YARDIMI: 750 L.

İŞÇİ ÖLÜRSE: 1000 L.

KIDEMSİZSE: 2000 L.

ASKERE GİDEN KIDEMSİZ İŞÇİYE 1000 LİRA

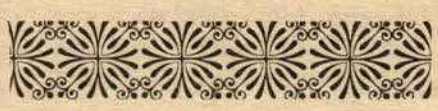

AYRICA SAMUEL DAMAR VE TEKSTİL SANAYİ İŞLETMECİLİK SÖZLEŞMELERİ DE İMZALANMIŞ OLUP, BAŞARILI HAKLAR SAĞLANMIŞTIR...

NEDEN

Aylardır kafamız bir sorunla ister istemez meşgul oluyor: gazetelerin ve siyasi parti liderlerinin «Hükümet Bunalımı» dedikleri sorunla. İzlediğimiz zaman birşey açıkça görülüyor ki, mevcut partiler ve özellikle büyük sermayenin partileri hükümet kurma sorumluluğundan kaçıyorlar.

14 Ekim seçimlerinde, hiçbir parti tek başına hükümet kurabilecek çoğunluğu elde edemedi. Siyasi parti liderlerinin her fırsatta söyledikleri gibi, seçim sonuçlarının yarattığı «parlemento aritmetiği» tek partinin hükümet kurmasına olanak vermedi. Üç ayı aşkın bir bunalım döneminden sonra kurulan CHP - MSP koalisyonunun, sağlam bir kazık diye ilân edilip uzun ömürlü olacağı tekrar tekrar belirtilirken, daha çakılışta çatladığı ortaya çıktı. İte kaka yedi ay devam etti ve sonunda çatırdadı.

Hemen hemen aynı uzunlukta bir çalkantı döneminden sonra, «tarafsız» bir başbakanın kuracağı «tarafsız» bir hükümet formülü bulundu. Bu formül yeni bir şey değil. 12 Mart'tan sonra da «tarafsız» hükümetlere tanık olduk ve nasıl tarafsız (!) olduklarını gördük. Üstelik bu formülün de geçici olduğu, bir çözüm getiremediği, Irmak Hükümeti'nin güven oyu alamamasından belli. Ecevit Hükümeti gitti, yerine Irmak Hükümeti geldi ve şu anda bir hükümet var ama bunalım sürüyor; hem de çok değişik bir çehreyle, daha doğrusu tanıdık ama boyaları değişik, alı pulu değişik bir çehre.

HÜKÜMET BUNALIMI NİYE VAR?

Görüldüğü gibi, hükümet bunalımı denen şey, 14 Ekim seçimlerinden sonra siyasi ortama yerleşmiştir. Bu yerleşmenin iki yönü var: 1) Sermayenin çeşitli kesimleri 1965 ve 1969 seçimlerinde olduğu gibi, büyük sermayenin güdümü ve denetiminde tek bir örgüt (AP) altında toplanmış değildir, 2) büyük sermaye 1965 ve 1969 seçimlerinde olduğu gibi emekçi halkımızın çıkarlarını kendi çıkarlarının yedeğine koşamamıştır. Bir başka

RIZA GÜVEN

HÜKÜMET BUNALIMI?

deyişle, emekçi halkımız, somut çıkarlarının nerede olduğunu göremese bile, büyük sermayenin çıkarlarıyla aynı olmadığını görmüştür.

1960 sonrası gittikçe irileşip azmanlaşan ve tekelci niteliği iyiden iyiye belirgin olan büyük sermaye, halkın ekonomik-demokratik mücadelesinin yükselmesinden ve yaygınlaşmasından tedirgin oluyordu. Diğer yandan, öteden beri iktidar ortağı ve sömürü ağının birer parçası olan toprak ağaları, tefeciler, tekelleşmemiş sermaye'ye artık daha fazla pay vermek istememekteydi. Kısacası, büyük sermaye tek başına ve kesinkes iktidar olma hazırlığı içindeydi ve yolunu da buldu: 12 Mart Muhtırası.

12 Mart döneminin sözde «tarafsız», aslında bal gibi büyük sermaye taraflısı hükümetleri ne yaptılar? Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkın ekonomik-demokratik mücadelesini faşist tedbirlerle engellediler. Bu tedbirlerini sürekli artan fiyatlarla destekleyince ne oldu? Gerçek ücretler azaldı. Yani büyük sermaye, sömürüsünü, bu sözde «tarafsız» hükümetler sayesinde yoğunlaştırdı. Bu, büyük sermayenin halkın üzerine uyguladığı baskı politikası.

Beri yandan büyük sermaye eski ortaklarını, yani sermayenin diğer kesimlerini bu hükümetlerin uyguladığı para, kredi, teşvik, yatırım vb. politikalarıyla zapturapt altına almaya uğraştı. Bu da, sermayenin kendi içinde didişmesi.

Sonuç? Sonuç belli. Sermayenin farklı kesimleri ayrı örgütler altında toplandı. 1973 seçimlerine AP nin yanısıra bir DP, bir MSP seçime girdi. 12 Mart dönemini yaşayan emekçi halk kitleleri, artan bilinç düzeyleri sonucu büyük sermayenin peşine takılmadı. Ve parlemento aritmetiği tek partinin hükümet kurabilmesini sağlayacak şekilde oluşamadı.

SİYASİ PARTİLER NE İSTİYORLAR?

CHP-MSP koalisyonunun son bulmasından sonra ortaya çıkan gerçek şu: CHP erken seçim şartı yerine gelmeden hiçbir hükümete katılmak istememekte, sağ partiler kendi aralarındaki çelişkileri halledip hükümet kuramamakta, aslında bu sorumluluktan açıkça kaçmaktadırlar. CHP erken seçimden, umutlar tamamen yitirilmeden, en fazla milletvekiline sahip değil, kesin iktidar adayı olarak çıkmayı tasarlamaktadır. Sağ partiler, artan baskı karşısında erken seçimi yavaş yavaş kabul etmek zorunda kalmakta, ancak vakit kazanıp, hem CHP'yi yıpratmak, hem de kendi görünümlerini biraz allayıp pullayıp değiştirmek, böylece halk kitlelerini yeniden peşlerine takabilmek arzusundadırlar. Kısacası hepsi şu veya bu yolla hayat pahalılığının, işsizliğin, yoksulluğun giderek arttığı bugünlerde ve daha da artacağı ilerki günlerde, hükümet olma niyetinde değil.

IRMAK HÜKÜMETİ NE GETİRECEK?

Emekçi halkımıza güç günlerin kara haberlerini veren günümüzün koşulları altında sermaye kendi partilerini yıpratmadan ülkeyi yönetebilmenin 12 Mart uygulamasına yeniden başvurdu. «Tarafsız» olduğu iddia edilen aslında büyük sermaye taraflısı olduğu hem programından, hem üyelerinin niteliğinden açıkça anlaşılan Irmak hükümeti güven oyu alamamış olsa da bir başkası kurulana kadar görev başında kalacaktır.

Irmak hükümeti pahalılık getirecektir, yoksulluk getirecektir. Irmak hükümeti baskı getirecektir. Çünkü büyük sermaye daha büyümek, sömürüsünü artırabilmek için baskıya başvurur, fiyatları artırır. Kısacası Irmak hükümeti bunalımı daha da koyulaştıracaktır.

BUNALIM NASIL SON BULUR?

Halk kitlelerinin bilinci yükseldikçe bu tür bunalımlar giderek artacaktır. Çünkü sermaye halkı yönetmede daha acizleşecek, dilediğince at oynatamıyacaktır. Bunalımların kesin, bir daha çıkmamak üzere çözümü emekçi halkın iktidarındadır; yani emekçi halkımız somut çıkarlarının nerde olduğunu açıkça gördüğü ve bu çıkarları gözettiği zaman bunalımlar son bulur.

halkımızın demokratik hak ve özgürlüklerinin düşmanı

«Demirel Başbakan Ecevit'e 'Hayır' dedi»

«Liderler anlaşmaya varamadılar»

«Seçim son çözüm yoludur»

«Bunalımı çözmek için halkın oyuna başvurmak gerekli»

«Hükümeti Sadi Irmak kuracak»

«Irmak Hükümeti güvenoyu alamadı»

«Hükümet istifa etti.»

«Demirel liderliğinde bir 'sağ koalisyon' kurulacak»... vb.

Evet işte üç aya yakın bir süredir gazetelerin büyük manşetlerle verdikleri haberler.

Hükümet bunalımı uzadıkça uzadı. Bugüne kadar da çeşitli şekillere girdi çıktı her renge boyandı.

Şimdilerde ise AP'nin başını çekeceği bir 'sağ koalisyon' hükümetinden söz ediliyor.

14 Ekim seçimlerinde halkımızdan hiç de beklemediği bir şamar yiyen AP'lilere bu yenilgiyi, Demirel, kendi öz deyişiyle «kaybetmişsek kaybetmişizdir» diyerek açıklamıştı. (!)

'HAYIR' da hayır vardır düşüncesiyle hareket olsa gerek ki, daha sonradan da bu yenilginin acısını her çözümü 'HAYIR' diyerek çıkartmak yolunu tuttu.

Seçim önerilerine yanaşmak istemeyen Demirel aslında, bir yandan AP'yi seçime hazırlamaktadır. Bütün amacı halkımızı AP'yi baştan ayağa yenilenmiş yepyeni bir siyasi parti gibi göstermek, akılları çelmeyi gene başarıp seçimlerden sonra işbaşına geçebilmek.

Süleyman Demirel 'sağ koalisyon' çığırtkanlığı yaparken ölçüyü oldukça kaçırdı. Böylesi bir sağ koalisyon hükümeti gerçekleşti mi sanki bir anda sihirli değnek değmişçsine her dert bitecek, hayat pahalılığı, işsizlik son bulacak, halkımız refaha kavuşacak, ortalık gül-lük gülistanlık olacak vs. vs.

Demirel'in bu kuru-sıkı vaatlerine işçilerimizin ve tüm halkımızın değil inanması, şüpheye düşmesi bile beklenemez.

Çünkü başta işçilerimiz ve bütün halkımız AP'yi ve Genel Başkanı Süleyman Demirel'i artık oldukça iyi tanıyorlar.

12 Mart öncesi AP iktidarı öncesinde olup bitenleri, 12 Mart dönemindeki işçilerimize ve halkımıza karşı açık, şiddetli baskı ve terör uygulamalarını Süleyman Demirel'in canı yürekten desteklediğini, şimdiye kadar işçilerimizin her türlü kanuni hakkına bile bütün varlığıyla karşı çıktığını, bunların hepsini biliyor işçilerimiz, halkımız.

Kendini hangi kılıkta göstermeye çalışırsa çalışsın AP demek işçiye, köylüye, dar gelirli memura, yurtsever ilerici devrimci gençlere, aydınlara, sözün kısası haktan, halktan yana olan herkese alabildiğine baskı, alabildiğine zulüm demektir.

Başka türlüsü de zaten olamaz. Çünkü AP sermayenin, işverenin partisidir. Onların çıkarını gözetmesi doğaldır.

Biz, halkımıza ve işçi sınıfımıza türlü gerçek dışı vaatlerde bulunup onları kandırıp, işbaşına gelmeye çalışan AP genel başkanı Süleyman Demirel artık kimseyi kolay kolay kandıramaz diyoruz.

AP antidemokratiktir. Halka karşıdır. İşçi sınıfına ve bütün ilerici yurtsever devrimcilere karşı bir baskı aracıdır diyoruz.

NİYE Mİ?

İşte AP'nin son Kongresi:

Sözkonusu AP 7. kongresi 21 Ekim'de yapıldı. Kongrede olup bitenleri, konuşma ve tartışmaları biz, işçi sınıfı açısından değerlendirmek zorundayız. Çünkü, sermaye sınıfı ve onun siyaset alanındaki en büyük temsilcisi olan AP nin de asıl amacı, gerçeği saklamaktır. İşçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasındaki uzlaşması mümkün

AP

olmayan zıtlığı saklamak, sömürdüğünü gizleyerek daha çok sömürmek, baskısını gizleyerek daha çok baskı yapabilmektir.

İşte kongrede AP. Genel Başkanı Süleyman Demirel'in birdenbire demokrasi havarisi kesilmesindeki asıl amaç da budur. Demirel, işçilerimizin, köylülerimizin ve bütün halkımızın demokratik-ekonomik özgürlüklerinin en başta gelen savunucusu olduğunu bağıra-çağıra ilân etti. Dmirel, bol bol demokrasiden, hak ve özgürlüklerden söz ederken, halkımızın, işçi sınıfımızın sözlerine inanmasını bekliyordu.

BİZ İŞÇİ SINIFI OLARAK DERİZ Kİ;

Süleyman Demirel bizleri kandırmak amacını güderken hesaplarında bir yanlışlık yaptı. Unuttuğu bir şey var Demirel'in,

AP nin iş başında olduğu döneme rastlayan yıllarda; hergün bir yenisi ortaya çıkan çok büyük çapta yolsuzluklar, ekmek, şeker, un gibi temel gıda maddeleri başta olmak üzere iğneden ipliğe kadar her şeyin fiatlarının hızla artması, adı üstünde «iğneden ipliğe verdi» adı altında fiatlara zam! Fabrikatörün doymak bilmez gözünü tatmini için, lüksünü arttırmasını temin için, insan sağlığıyla doğrudan ilişkili ilâç fiatlarına bile büyük zam, ama ücretler yine eski ücretler! Ardarda gelen fiat artışlarına hiç bir zaman yetişemiyen işçi ücretleri, dolayısıyla asgari geçinmesini bile sağlayamayan, yaşaması tesadüflere bırakılan işçi... Ve bu işçinin haklarını istemesinin bir yolu olan kanuni grevlerinin bile engellenmesi, yasaklanması, grevlerde işçi kıyımı, 400 - 500 işçinin işine toptan son verme (örneğin: Şubat 1970 de, İzmir'de 70 fabrikada 7000, İstanbul'da 5000 i aşan işçi işten çıkarıldı.).

274-275 sayılı kanunda değişiklik ile işçinin en doğal hakkı olan sendikasını seçme özgürlüğünü ortadan kaldırmak, bu yetkiyi sadece belli bir zümreye, sarı sendikalara tanımak. (Türk-İş Genel Başkanı: «Yeni kanun yeni bir sistem ve nizam getiriyor, memnunluk duyuyoruz» demişti.) Ve işte işçi sınıfımızı açıkça işverenin kulu kölesi yapacak olan bu yeni kanun tasarısına karşı 15-16 Haziran 1970 deki haklı direnişimiz, bu haklı direnişimizin kanlı bir terörle bastırılması, 3 yiğit işçi kardeşimizin öldürülmesi...

İşte Demirel, bütün bunları, işçi sınıfımız ve bütün halkımıza karşı bu uygulamalarını unutmuş görünüyor.

— Gerçekten unuttu mu bütün bunları Demirel?

— Elbette HAYIR. Ama amacı bize unutturmak. Bizleri kandırıp oylarımızla tekrar iş başına gelmek. İş başına gelsin ki işverenin bizi daha da çok sömürebilmesini daha yoğun baskılarla sağlayabilsin...

Demirel 12 Mart muhtırası ile başlayan 2.5 yıllık baskı ve terör döneminin, başta işçi sınıfımız ve tüm halkımızın nasıl nefretini kazandığını da hesaplarına kattı.

2.5 yıllık kanlı terör ile yoğun baskı uygulamasının bütün dünya halkları tarafından da açıkça kınanmasını, halkımızın tepkisinin gitgide artışını ölçüp biçen Demirel, AP kongresinde ne dedi?

Demirel, «Ben 12 Mart'a karşıydım ve gene de karşıyım» dedi.

Evet, 12 Mart'a karşı. **Ama 12 Mart'ın NEYİNE VE NİYE karşı?** Karşı olup da 12 Mart denince akla ilk gelen sıkıyönetim uygulamalarına mı göğüs verdi? Yoksa sermaye sınıfının temsilcisi olan, sermayenin hizmetinde olan, bütün tutucu partilerin, sevinç çığlıklarıyla getirdikleri anayasa değişikliklerine mi karşı çıktı? O anayasa ki, tüm emekçi halkın ekonomik ve demokratik örgütlenmesinin, sendikalaşmasının, mücadelesinin belli bir dönem

SÜLEYMAN 12 MART'A KARŞI

güvencesi olmuştu.

Yoksa Demirel, estirdiği faşist terör altında işçi sınıfının sendikal mücadelesinin bastırılışına, halkımızın sesinin boğulmasına mı karşıydı?

Bütün bunların cevabını biz tereddütsüz verebiliyoruz;

ELBETTE HAYIR.

Peki, Demirel 12 Mart'tan sonraki 2.5 yıl boyunca ülkemizin daha önce gördükleri ile bile kıyaslanamıyacak kadar artan hayat pahalılığına da karşı olmadığına göre DEMİREL 12 MART'IN NEYİNE KARŞI?

Demirel'in genel başkanı olduğu AP, sermaye sınıfının bir temsilcisi, bir sözcüsü olduğuna göre elbette bu sınıfın çıkarlarına hizmet edecektir. Yani işçi sınıfımızın ekonomik demokratik her türlü mücadelesini bastıracaktır ki sermaye daha da semirebilsin, sömürüsünü daha da arttırıp, daha da güçlensin.

Ama bunu yaparken sermaye sınıfının arasındaki ayrılıkların keskinleşmesini istemez.

SERMAYE SINIFI ARASINDA AYRILIK YOK MUDUR?

ELBETTE VARDIR.

Sermaye sınıfı da kendi arasında farklılıklar gösterir. En kodamanı her şeye hakim olmak, sömürünün tümüne sahip olmak isterken, gözü daha büyükmekte olup da bu kodamanlar yüzünden hızla sömüremiyenler sömürüden daha çok payı koparmaya çalışırlar.

Öte yandan, eski malının mülkünün, toprağının, emlâkının üstüne yatmış olan sermayedar kesimi de fabrika, sanayi, teknik gelişme, yenilik vs. ile ilgilenmediklerinden bu imkânlarla donatılmış kodaman kesimin üzerlerinde hakimiyet kurmasını, rahatını bozup, sömürüden aldığı payı azaltmasını hazmedemeyip homurdanmaya başlar.

İşte Demirel bu diretmelerin, homurdanmaların zorla, kavgayla değil sırt sıvazlamayla halledilmesinden yanadır.

Çünkü herzaman sermayenin en kodamanının, en güçlüsünün çıkarlarını gözettiğinden, sermaye sınıfının kendi içindeki kavganın, farklılaşmanın bu sınıfı zayıflatacağını düşünür. Varlığı bile ancak, işçi sınıfını sömürmeye doğrudan bağlı olan sermayenin, sömürüsünü arttırmak, gitgide semirmek kaçınılmaz amacıdır.

Bunu sağlamak ise başta işçi sınıfımıza, halkımıza, ilerici, devrimci ve yurtseverlere en yoğun, en amansız baskıyı yöneltmekle olur.

İşte sermaye sınıfının kendi içindeki kavgayı mümkün olduğunca keskinleştirmemek, onun gücünü sarsmamak bunun için Demirel'in isteğidir. Ve **12 Mart, sermaye sınıfı arasında bu farklılaşmayı keskinleştirdiği için Demirel 12 Mart'a karşıdır.**

YOKSA DEMİREL, 12 MART YÖNETİMİNİN İŞÇİLERE, YOKSUL KÖYLÜYE, KISACASI TÜM EMEKÇİ HALKA YÖNELTTİĞİ FAŞİST BASKILARA KARŞI DEĞİLDİR.

Aksine bunu can-ı gönülden desteklemiş, 2.5 yıllık dönemde bütün anti-demokratik kanunların kesinleşmesi, sıkıyönetimin uzatılması lehinde oy kullanmıştır.

Peki, bir de Kongrede AP içinde 'Hizipler Mücadelesi'nden, «Muhalefet'ten söz edildi. Bunun anlamı gerçekte nedir?

Sermaye sınıfının kendi arasında farklılaştığını söyledik. Bu farklı guruplar, işçi sınıfına, halkımıza daha şirin gözükerek, onları daha çok sömürebilme olanağına sahip olmak için, yani bizleri kandırarak oylarımızla iş başma geçebilmek için, birbirinden özde değil, görünüşte farklı metodlar önerdiler. Kırk katır mı olsun, yoksa kırk satır mı?..

Yani kısaca; işçi sınıfımıza en yoğun baskı için görüş ayrılıklarından başka birşey değildi 'Muhalefet Meselesi!'

Süleyman Demirel, Kâmran İnan ya da Orhan Oğuz... Bunlar sadece isim değişiklikleridir. AP, SERMAYENİN PARTİSİDİR. Sermaye sınıfının işçi sınıfımızla tamamen zıtlaşan çıkarları da herzaman ve her biçimde elbette İŞVERENDEN YANA, İŞÇİLERE KARŞIDIR.

AP'nin bu özünün değişmesi mümkün olmadığından AP, işçi sınıfımızın, ve tüm halkımızın, üstünde herzaman yoğun bir baskı, anti-demokratik bir yönetim olacaktır.

Şu ya da bu biçime girmesi, şöyle ya da böyle söylemesi bizi yanıltamaz.

«AP Yenileniyor» derken ise kastedilen, sermaye sınıfının toparlanması, üzerimizdeki baskısını, terörünü arttırmasıdır.

AP'nin yenilendiğinin iddia edildiği sözkonusu AP Kongresi'nde, yenilenmenin ne demeye geldiğini iyice, açıkça gördük. Biz her grevimizde, ÜLKER'de İNSA'da olduğu gibi işverene karşı her direnişimizde, silâhıyla, sopasıyla gözü dönmüş bir şekilde karşımızda gördüğümüz faşist komando bozuntularının getirdiklerini 'AP ye başarı! çelenkleri'ne teşekkür olarak Süleyman Demirel'in bu faşist özentilerini yanaklarından defalarca öperek, sevgi gösterileriyle kucakladığını ve bütün AP lilerce sürekli alkışlandığını gösterdi bize kongre...

İŞTE BÜTÜN BUNLARDAN SONRA DİYORUZ Kİ;

BİZ İŞÇİ SINIFININ VE HALKIMIZIN DEMOKRATİK MÜCADELESİNDE AP POLİTİKASI VE BU POLİTİKANIN YERALACAĞI HERHANGİ BİR İKTİDAR BİZİM BOY HEDEFİMİZ OLACAKTIR!

HALKIMIZIN GELİŞEN DEMOKRATİK MÜCADELESİ FAŞİST SALDIRILARI EZECEKTİR

Son günlerde gerici-faşist saldırılar iyiden iyiye yoğunlaştı. MHP ye bağlı komando bozuntuları, fabrikalara, öğrenci yurtlarına, üniversitelere saldırılar düzenlemeye başladılar.

Ankara'da, İzmir'de, İstanbul'da ve yurdun birçok yerinde okullara, fabrikalara saldırılar oldu. Binlerce devrimci - yurtsever genç güvenlik kuvvetlerinin taraf tutması yüzünden kendilerini savunmak, can güvenliklerini korumak zorunda kaldılar.

İstanbul'da Ülker olayları sırasında faşist militanlar, Ülker patronunun emrinde, haklarını isteyen işçilere silâh çektiler. İstemedikleri, sarı sendika Tek-Gıda-İş'ten istifa etmemeleri için baskı gördüler.

İnsa'da sarı sendikacılarla işbirliği eden faşist komandolar, işçilere saldırdılar. Onları fabrikadan dışarı atmaya çalıştılar.

Yurtlar basıldı, devrimci - yurtsever öğrenciler dövüldü. Kurşunlandılar.

Duvarlara «tek ve mecburi sendikacılık» diye yazan faşistler işçilerin sendika seçme özgürlüklerine karşı olduklarını isbatladılar.

Bütün bunlar dünyanın her yerinde, işçilerin, emekçi halkın, yurtseverlerin mücadelesini bozmak, geriletmek için düzenlenen sermaye sınıfının tertipleridir.

Dünyanın her yerinde faşist milisler oluşturarak bunları kendi kirli amaçları için kullanan sermayedar sınıfların, ülkemizdeki son iğrençlikleridir bunlar.

BÜTÜN BU SALDIRILARIN AMACI...

Bütün bu saldırıların amacı işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın kurtuluş mücadelesini geriletmek, parçalamak ve bu suretle de sermayenin sömürü düzeninin ömrünü uzatmaktır. Bugün sermaye sınıfı, kendi sömürü düzenini baskı, katliam ve şiddetle sürdürebilmektedir. İşçileri, devrimci gençleri kurşunlatarak ayakta durabilmektedir.

CHP-MSP koalisyonunun getirdiği kısmi demokrasiye bile tahammül edemeyen sermaye sınıfı, bu koalisyonu türlü oyunlarla bozmuş ve CHP nin hükümetten ayrılmasını sağlamıştır.

İşte şimdi de CHP-MSP koalisyonu yerine kurulan ve üstelik güven oyu da alamayarak istifa eden bir hükümetin işbaşında kalması için türlü tertipler içindedir sermaye.

Çünkü yeni Irmak Hükümeti, bu kadrosuyla 12 Mart hükümetlerini aratmayacak niteliklere sahiptir. Sermaye yeni hükümetinden, geniş kredi olanakları beklemektedir. Halkın gelişen devrimci mücadelesine karşı sert tdebirler beklemektedir. Taban fiyatlarının, asgari ücretlerin düşürülmesini beklemektedir. Kısaca sermaye sınıfının daha fazla kâr elde edebilmesi için, işçilerin, köylülerin, tüm çalışanların haklarının gasbedilmesini beklemektedir.

Ama faşist saldırıları karşısında, devrimcilerin, yurtsever öğrencilerin yiğit direncini buluyor. İşçilerin inanç dolu mücadelesi ile dağılıp parçalanıyor.

Artık dost düşman bellidir. Dünden bugüne çok sular aktı. Kanlı pazarlar, 12 Martlar, işkenceler, katliamlar, İnsa,lar, Ülker'ler yaşandı. Ve tarih hep işçilerin, köylülerin, devrimcilerin yolunda yeniledi kendini. Ona karşı koyanları silip süpürdü.

Faşist saldırılar, baskılar, şimdi daha nefessiz, daha tükenmiş.

İşçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkımızın, inançlı, örgütlü mücadelesi ile kurulacak olan mutlu gelecek şimdi daha yakın...

adana'da uygulanan

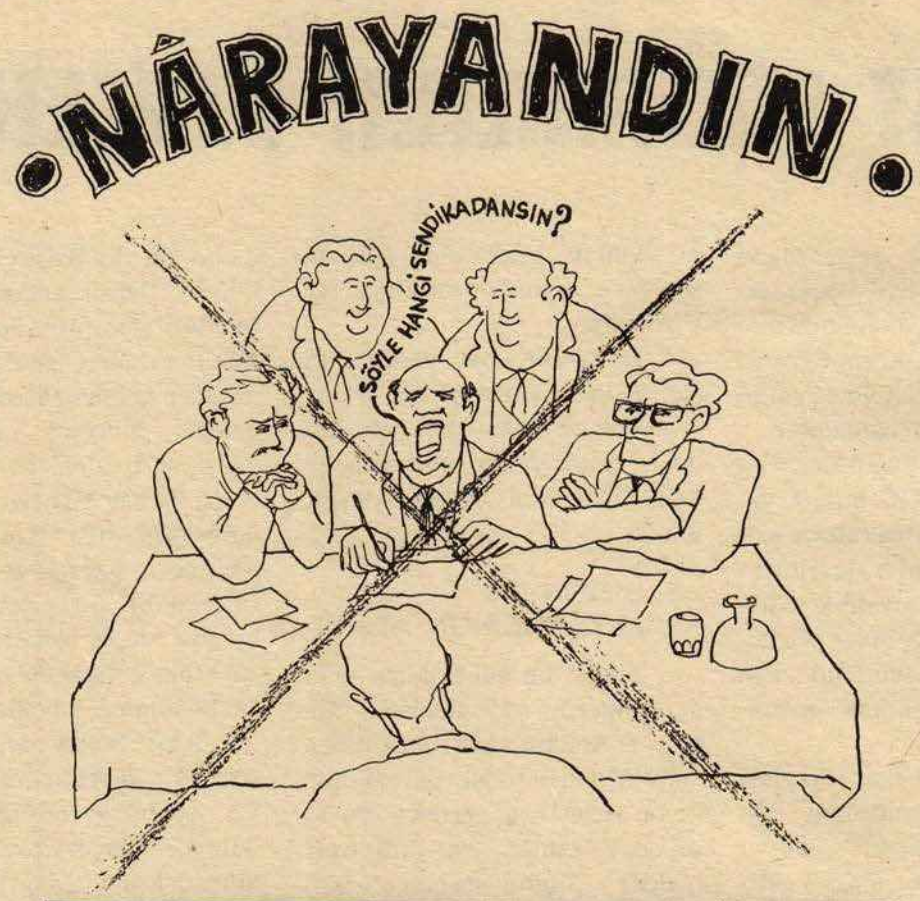

AÇIK İRADE BEYANI

tehdit ve aldatmalar...

nücadelesini verdiğimiz

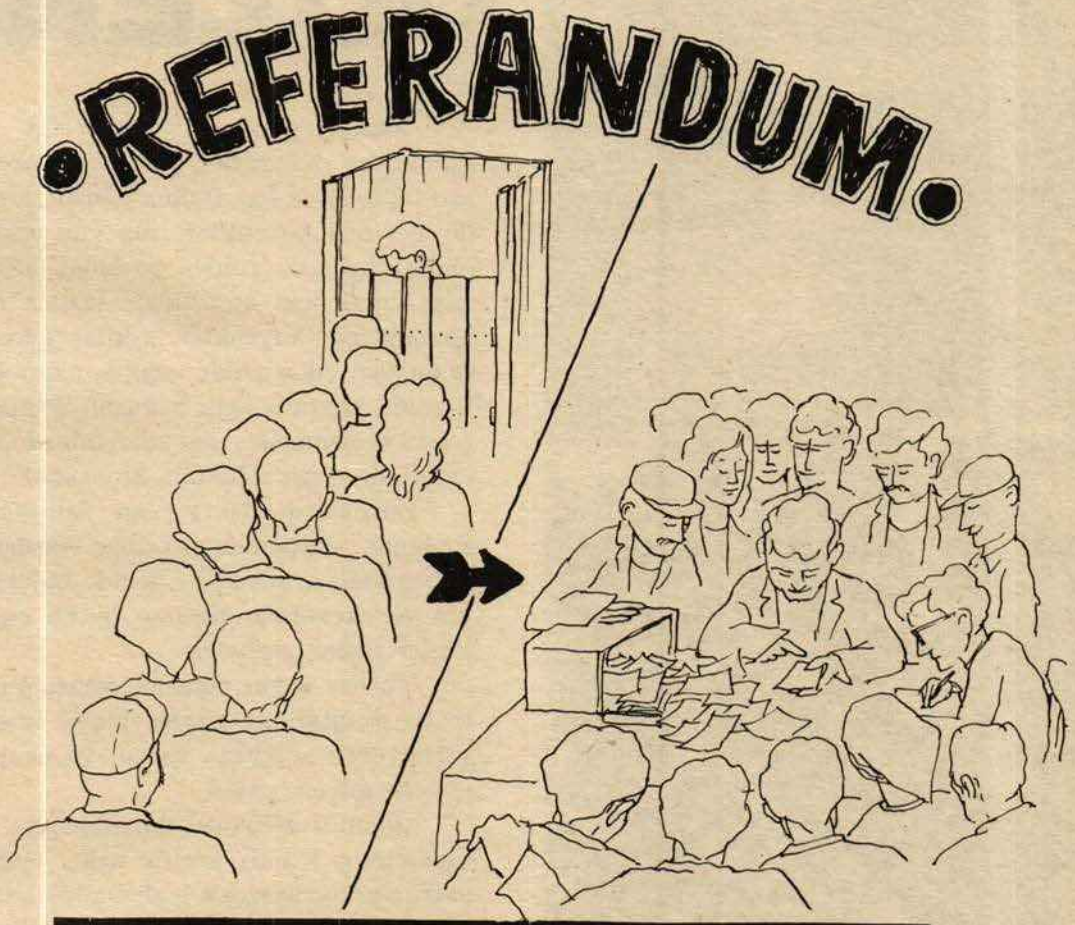

GİZLİ OY → AÇIK SAYIM

gerçek referandumla son bulacaktır!

açlık,

İŞTE DÜZENİN

İşsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk günümüze damgasını vuran temel sorunlarımız oldu. İş ve İşçi Bulma Kurumlarının önünde dizi dizi kuyruklar, tüp gaz bekleyenlerin oluşturduğu kuyruklar, su başında kuyruklar, yağ almak için kuyruklar, taşıma araçlarına binmek için kuyruklar, yıkılan gecekondular, toplu işçi çıkarmalar, açıkta akan kanalların başında hastalıklarla boğuşan çocukların, yetersiz beslenmeden hastalananların hastahane önlerinde oluşturdukları kuyruklar...

Zırhlı araçlarla kırılan fabrika kapıları, coplanan, kurşunlanan işçiler, basılan yurtlar, üniversiteler, ülkemizin içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik durumu bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

Ve her şeyin ötesinde yaşadığımız, yaşamaya çalıştığımız hayat, hiçbir kuşkuya yer vermiyecek açıklıkta sosyal ve ekonomik yapıyı sergiliyor zaten...

Hepimiz biliyoruz ki, ülkemiz sınıflı bir toplumdur. Elinde üretim aracı olanlar; yani patronlar ve satacak işgücünden başka hiçbir şeyi bulunmayanlar, yani işçiler olarak, sınıflara ayrılmış bir toplumdur. Bu tür toplumlarda daima üretim aracına sahip olanlar yani patronlar, ekonomik yapıya hakim oldukları için, siyasal iktidara da sahip durumdadırlar.

Siyasal iktidara sahip olmak nedir? Siyasal iktidara sahip olmak demek ülkenin yönetimine ilişkin kararların alınmasında etkin olmak demektir. Ülkenin genel politikasını tesbit ve tayin etmek demektir. Çıkarları doğrultusunda kanunlar çıkarmak demektir.

Sermayenin siyasal iktidara sahip olması nedir? Sermaye sınıfının siyasal iktidara sahip olması demek, sermayenin varolmasını sağlayan, sömürü sisteminin devam etmesini sağlamak demektir. Sermayenin çıkarları doğrultusunda yasalar çıkartmak demektir. Daha fazla kâr için işçilerin, köylülerin çıkarlarına ters düşen, onların daha fazla sömürül-

yokluk, pahalılık, işsizlik...

KAPİTALİST GETİRDİKLERİ

mesini sağlayan imkânları hazırlamak demektir. Emekçi kitlelerin ekonomik ve politik çıkarları gereği yürüttükleri mücadeleyi engellemek için baskı tedbirleri almak demektir. Çünkü sermaye ile işçilerin arasında uzlaşması mümkün olmayan bir çelişki vardır. İşçilerin daha fazla ücret istekleri ile patronların daha fazla kâr istekleri birbirine zıttır.

YOKSULLUK KADER MİDİR?

Yoksulluk kader değildir. Bakalım günlük hayatımıza: pahalılık nedir? Pahalılık patronlara göre artan işçi ücretlerinin sonucudur. İşçilere göre ise, patronların kâr hırsındna doğan bir olgudur.

Bakalım hangisi doğru? Yağ sıkıntısı var. Neden? Türkiye'de yağı kim üretiyor? Vita adlı bir yabancı şirket. Bu şirket üretimini düşürdü mü? Soruşturuyoruz hayır. Öyleyse neden yağ yok? Fabrika daha fazla kâr için fiyatların arttırılmasını istiyor. Bu nedenle de, ürettiği yağı piyasaya sürmeyip stok yapıyor. İşte yağ sıkıntısının nedeni.

Tüp gaz bulunmuyor neden? Bulunmuyor, çünkü ülkemizde bu işi ellerinde tutanlar bir avuç sermayedar, ve onların midelerinden bağlı oldukları uluslararası şirketlerdir. Kimdir bunlar? Mobil'dir, Sheel'dir. Ve ilkin, CHP hükümetini yıkmak için daha sonra, Kıbrıs olaylarında hükümeti yıpratmak için başlattıkları direnişi şimdi de daha fazla kâr elde edebilmek için sürdürmektedirler.

Neden gecekondular yıkılıyor? Hükümetler yoksul halk kitlelerinin konut sorununu çözmüşler midir? Hayır. Yoksul halkımız barınabilmek için kendi olanaklarını kullanarak gecekondular yapmak zorunda kalmıştır. Hazine arazilerine fabrika kuranlara, turistik tesis kuracağız diye kredi alıp, fabrika kuranlara karışamıyanların gücü gecekondu yıkımına yettiği için, gecekondular yıkılmaktadır. Ama gecekondu yıkımına karar verenler, gecekondularda oturmayanlardır. Gecekonduda oturmanın ne demek olduğunu anlayamayanlardır.

Yoksul halkın oturduğu semtlerde, açıkta akan kanalizasyonlar, sayısız salgın hastalıkların kaynağı olurken, buna seyirci kalanlar kimlerdir? Açık bir kanalizasyonun saçtığı kötülüklerden hiçbir zaman zarar görmiyenlerdir. Kendi çocukları için ana okulları, parklar kuranlardır.

İlâç yokluğuna sebep olanlar, kendi ihtiyacı olan ilâçları anında uçakla yurt dışından getirenlerdir. İlâç yokluğuna sebep olanlar, daha fazla kâr için ilâç imalâtını durduran ilâç patronlarıdır.

YOKSULLUK KADER DEĞİLDİR. YOKSULLUKTAN KURTULMAK İMKÂNSIZ DEĞİLDİR.

Yoksulluktan kurtulmak imkânsız değildir. Ama kendiliğinden yoksulluktan kurtulmak imkânsızdır. Hiçbir şey yapmadan yoksulluktan kurtulamayız. Nasıl ki tilki tarlayı yalnız masallarda sürer. İşte hiçbir şey yapmadan yoksulluktan kurtulmak sadece masallarda mümkündür. Nasıl doğdu yoksulluk, pahalılık, yokluk? Sermaye sınıfının ülkeyi yönetmesi yüzünden. Öyleyse biz işçiler, köylüler yani bu sermaye düzeninde sömürülen tüm emekçiler, yönetime aday olduğumuz ve bunu siyasal zaferlerle perçinlediğimiz zaman. Yani sermayenin daha fazla kâr daha fazla sömürü politikası yerine üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayanan, sömürüsüz bir düzen kurduğumuz zaman.

İşte sömürüsüz bir düzen, insanca ve kardeşçe bir düzen, tüm ezilenlerin siyasal mücadelesi ile mümkün olacaktır. Yoksulluktan kurtuluş için tek yol, siyasal iktidar için verilecek, verilmekte olan siyasal mücadele ile mümkün olacaktır.

ELLERİNİZE VE YALANA DAİR

" bütün taşlar gibi vakarlı
hapiste söylenen bütün türküler gibi
kederli.
bütün yük hayvanları gibi battal ağır
ve aç çocukların dalgın yüzlerine
benziyen elleriniz
arılar gibi hünerli hafif
sütlü memeler gibi yüklü
tabiat gibi cesur
ve dost yumuşaklıklarını haşin derilerin
altında gizleyen elleriniz

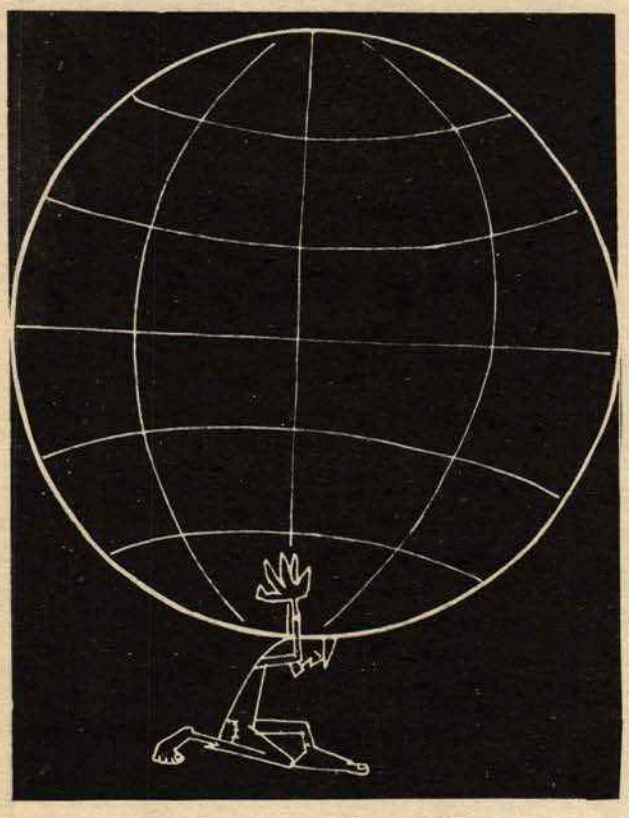

bu dünya öküzün boynunda değil
bu dünya ellerinizin üstünde duruyor
ve insanlar, ah benim insanlarım
yalanla besliyorlar sizi
halbuki açsınız
etle ekmekle beslenmeye muhtaçsınız
ve beyaz bir sofrada bir kere bile yemek
yemeden doyasıya
göçüp gidersiniz bu her dalı meyva
dolu dünyadan "

insanlar, ah benim insanlarım !
hele Asya'dakiler,Afrikadakiler
Yakın Doğu, Orta Doğu, Pasifik Adaları
ve benim memleketlilerim,
yani bütün insanların yüzde
yetmişinden çoğu,
elleriniz gibi ihtiyar ve dalgınsınız.
elleriniz gibi meraklı, hayran ve
gençsiniz.
insanlar ah benim insanlarım !
Avrupalım, Amerikalım benim
cesur, atak ve unutkansın ellerin gibi
ellerin gibi tez kandırılır,
kolay aldatılırsın...

rüya yalan söylüyorsa
ninni yalan söylüyorsa
meyhanede keman yalan söylüyorsa
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin
gecelerinde ayışığı
eğer söz yalan söylüyorsa
renk yalan söylüyorsa
ses yalan söylüyorsa,
ellerinizden geçinen
ve ellerinizden başka herşey
herkes yalan söylüyorsa eğer,
elleriniz karanlık gibi kör,

insanlar ah benim insanlarım !
antenler yalan söylüyorsa
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
duvarda afiş, sütünda ilan yalan
söylüyorsa,
beyaz perdede yalan söylüyorsa beyaz
baldırları kızların

elleriniz çoban köpekleri gibi aptal
olsun
elleriniz isyan etmesin diyedir.
ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
bu ölümlü , bu yaşanası dünyada
bu bezirgan saltanatı, bu zulüm
bitmesin diyedir.

ADANA'DA KAZANAN

Sendikamız, Türkiye'de Referandum hakkını savunan, bu konuda büyük uğraşlar veren ilk sendikadır. Ülkemizin 12 Mart karanlığına gömüldüğü günlerde bile bu mücadeleden geri kalmamış, baskıya tehdide rağmen «referandum» kavgasını inançla kararlılıkla sürdürmüştür.

Bugün bütün ülkeye yayılan, güçlenen, işçi sınıfı mücadelesinde kökler salan «referandum» mücadelesi şüphesiz Türkiye işçi sınıfının yiğit mücadelesinin eseri olacaktır Adana Tekstil İşçilerinin, Ülker işçilerinin İnsa işçilerinin, Epengle işçilerinin ve daha binlerce, onbinlerce işçinin kararlı inançlı mücadelesinin eseri olacaktır.

Referandum işçilerin kurtuluş mücadelesinin ne ilk nede son durağıdır. O sadece işçilerin bilinçli örgütlü mücadelesi ile sermaye düzeninden koparılıp alınacak olan bir haktır.

Sermaye bu hakkı vermemek için direnecek, mücadeleyi saptırmaya çalışacak, istenen hakkı temel ilkelerinden koparmayı, geçersiz hale getirmeyi deneyecektir.

Sermaye sınıfı «referandum» hakkının yasalaşmasını önlemek için türlü tertiplere girişecek, giriştiği her tertip onun halk düşmanlığını, işçi düşmanlığını belgelerken, bir yandan da onu bunalımlara sürükliyen etkenlerden biri olacaktır.

CHP-MSP koalisyonunun bozulması bir yanıyla kıdem tazminatı, ve referandum konusunda düşülen çelişki olmuştur. Sermaye sınıfının siyasal örgütleri bu iki tasarının yasalaşmaması için ellerinden gelen bütün çabaları göstermiş ve bunu bir ölçüde de başarmışlardır.

Adana'da iş mahkemesi tarafından uygulanmasına karar verilen referandum bir günde aynı mahkeme tarafından geri alınarak anti-demokratik bir uygulama olan «irade beyanı» şekline dönüştürülmüştür. Bu karar değişikliğinin nedenlerini bütün açıklığıyla sıralamaya ne yasalar ne de buradaki imkânlarımız olanak vermektedir. Referandum gerçeğini bir anda kavrayan sermaye, bu biçimiyle bir oylamanın bütün yurda yayılacağını ve kendi kurdurduğu sarı, patroncu sendikaların sonu olacağını açıkça görmüştür. İşte «referandum» kararının bir anda şekil değiştirmesi bu korkunun ürünüdür.

Adana'daki «irade beyanı» sırasında sermayenin en güçlü siyasal örgütü olan AP nin bütün Adana milletvekilleri fabrika kapılarından ayrılmıyarak patronlarına olan sadakatlarını isbatlamışlar; siyasal etkinlikleriyle, emniyeti, ve bütün baskı güçlerini, sendikamız aleyhine harekete geçirmişlerdir.

İşçiler, irade beyanı sırasında karşılarında, sermayenin tüm temsilcilerini bulmuşlardır.

Ve bütün bunlar Adana'daki oylamaların kaderini tayin eden unsurlar olmuştur.

Tekstil İşçileri Sendikası Adana'daki irade beyanını kısmen kaybetmiştir. Ama kazansaydı da farklı bir tavrı olmayacaktı. Sendikamız için önemli olan gerçek demokrasi mücadelesidir. Baskıya, tehdide, dayanmayan, özgürce yazılıp çizilen, oy verilen, kardeşçe yaşanılan bir hayatın mücadelesidir. Ve Tekstil bunun bir çırpıda olamayacağının bilincindedir. Uzun çetin bir uğraş gerektirdiğinin bilincindedir. Onun için yetkilerin çoğunluğunu kâğıt üzerinde kaybetmesi, hiçbir şey ifade etmez. Baskı ile, tehdit ile anti-demokratik uygulamalar ile kazanılan yetkilere Tekstil'in ihtiyacı yoktur. Çünkü Tekstil daha çok işçi daha çok para politikasının kuyrukçusu değildir.

Tekstil geleceğin mutlu ve kardeşçe hayatı için kavga vermektedir.

Ve Tekstil bilmektedir ki: her ne yola başvurulursa vurulsun «Referandum» ve daha nice hakları işçi sınıfımız yiğit, kararlı örgütlü mücadelesi ile söküp alacaktır.

Referandum mücadelemiz bütün işiç sınıfımıza kutlu olsun.

erol yalçın

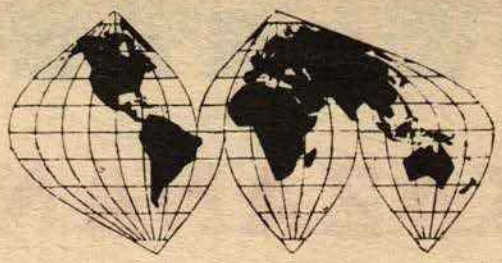

günlük tekelci

Uluslararası tekelci sermaye ve onunla bütünleşmiş olan yerli tekelci sermayenin oluşturduğu küçük bir azınlık halkımızı sömürmektedir.

İşçi sınıfı, topraksız ve az topraklı yoksul köylüler, küçük üreticiler, memur, esnaf ve zanaatkârlar, yaşayabilmek için uluslararası tekelci sermaye ve onunla bütünleşmiş olan yerli tekelci sermayenin ürettiği malları tüketmek zorundadır. Çamaşır yıkayacaklar, dişlerini fırçalıyacaklar, yemek yiyecek, elbise ve ayakkabı eskiteceklerdir. **Eğer tüketecekleri bu mallar küçük bir azınlık tarafından üretiliyorsa ve bunların fiyatları maliyetlerinin çok üstünde ise, yani tekel fiyatlarıyla satılıyorsa, halkımız bu azınlık tarafından sömürülüyor demektir.**

«Uluslararası tekelci sermaye ve onunla bütünleşmiş yerli tekelci sermayenin oluşturduğu küçük bir azınlık» diyoruz. Bu terime biraz daha yakından bakalım. Önce bir uluslararası tekelci sermaye var: Ford: Mobil Oil, Siemens, Unilever, Philips, Goodyear, Pirelli, Shell isimleri dünyanın dört bir yanında faaliyette bulunan ve uluslararası tekelci sermayenin denetiminde gelişen ve onunla bütünleşmiş olan kuruluşlar: Türkiye İş Bankası, Yapı ve Kredi Bankası, Akbank, Hacı Ömer Holding, Koç Holding, Transtürk Holding, Eczacıbaşı Holding bunların önde gelenleri. Uluslararası tekelci sermaye ile yerli tekelci sermayenin bütünleşmesinden söz ediyoruz. Bunun anlamı, uluslararası tekelci sermayeyi oluşturan şirketlerle yerli tekelci şirketlerin ortaklaşa yatırıma gitmeleri, ve/veya patent, lisans, hammadde, yarı-mamul madde, yatırım malı ilişkileriyle birbirlerine bağlanmalarıdır.

Çağımızda kapitalizmin belirgin özelliği tekelcilik ve sermayenin uluslararası düzeyde bütünleşmesi, içiçe girmesidir. Dolayısıyla Türkiye'deki tekelci sermayenin uluslararası tekelci sermaye ile bütünleşmesi bir raslantı veya istek değil sınıfsal bir zorunluluktur. Bütün gelişimi boyunca uluslararası tekelci sermayenin denetimi altında bulunan yerli tekelci sermaye bir sınıf olarak varlığını, büyüyebilmesini ve halkın sömürüsünden pay alabilmesini bu bütünleşmeye borçludur. Bu yüzden böyle bir niteliği bulunan yerli tekelci sermaye ortaklığa girmeden mal üretiyor olsa bile çıkarları halkın çıkarlarına tamamen zıt uluslararası tekelci sermayenin çıkarlarıyla bir olduğundan sömürünün niteliği değişmeyecektir.

Kısa tanımlamalardan sonra uluslararası tekelci sermaye ve onunla bütünleşmiş olan yerli tekelci sermayenin oluşturduğu küçük bir azınlığın hayatımızın her anına nasıl girdiğine bakalım.

Burada yapacağımız çok karmaşık birşey değildir. Esasında bu söylediklerimizi her gün gazetelerde, kullandığınız mallarda görebiliriz ve bizim burada sözünü edeceklerimizin büyük bir çoğunluğu bu şekilde elde edilmiştir. Şirketlerin reklâmlarına bakınız, ambalâjların üstünü okuyunuz. Bu bütünleşmeyi her yönüyle açık olarak göreceksiniz.

Sabah kalktınız. Traş olacaksınız. Jilete ve traş kremine gerek var. Çoğumuz yabancı mallara para verecek durumda değiliz. Daha ucuz olan «Türk malı» kullanmak işimize gelir. Fakat üzerinde «Türk malı» yazan eşyaların kenarına köşesine bakarsanız, «Yerli malı, Türk'ün malı, herkes onu kullanmalı» tekerlemesinin ne kadar yanıltıcı olduğunu göreceksiniz. Örneğin eğer **Perma Sharp** jiletlerini kullanıyorsanız, size 11 Mayıs 1974 tarihli Milliyet gazetesindeki Perma Sharp reklâmından bir parça aktaralım: **«Yeni özel sistem Perma Sharp, bu nedenle sürdürüyor üstünlüğünü. Türkiye'den İngiltere'ye, İspanya'dan Amerika'ya, İtalya'dan Avustralya'ya. Tartışılmayacak şekilde.»** Yani «Türk malı» olarak üretilen Perma-Sharp jiletleri, uluslararası tekelci sermaye ile yerli tekelci sermayenin bütünleşmesinin bir sonucudur. Siz kullandığınız her Perma-Sharp jileti için belli bir fiyat öderken, bu miktarın bir kısmı Perma -

yaşantımızda sermaye

Sharp'ı üretme lisansına sahip olan emperyalist ülke tekeline gitmektedir. Bu jiletin maliyetinin çok üstünde tekel fiyatlarıyla, tekel kârlarıyla satıldığını eklemeye gerek yok.

Traş oldunuz. Hanımınız, anneniz veya siz çay yapacaksınız. Eskiden çinko veya porselen demlik ve çaydanlık yaygındı. Şimdi ise hemen hemen bütün mutfak eşyaları alüminyum. Eskiden kalma bakır tencereler ise kalay derdinden kurtulmak için yavaş yavaş bırakılıyor, eskidikçe yerine alüminyumları alınıyor. Türkiye'de alüminyum üreten fabrika hiç aklınıza geldi mi? Madeni eşya fabrikalarının kullandığı alüminyum levhalarını üretenlerden en büyüğü Nasaş Alüminyum Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'dir. Bu şirketin sermayedarlarından genellikle söz edilmez. Şirketin sermayesi International Finance Corporation denilen ve tüm emperyalist ülkelerin hisselerinin bulunduğu ve Dünya Bankası'na bağlı bir şirkete, Amax Aluminium Com. Inc. isimli çokuluslu bir tekele ve onlarla işbirliğinde olan ve yerli tekelci sermayenin bir parçasını oluşturan Türkiye Sınai Kalkınma Bankası'na aittir.

Çay yapmak için ateşe ihtiyaç var. Artık bundan elli sene önceki gibi mangalda kömür yakıp yemek yapmıyorsunuz herhalde. Günümüzde şehirde gaz ocağı kullananların bile sayısı çok azalmıştır. Onun yerine herkes

The Metal Box
MB
Tarmac

havagazı veya havagazının olmadığı yerlerde tüp gaz kullanıyor. Şimdi burada biraz duralım.

Tekelci sermayenin denetimindeki gazeteler, bilmem hangi sinema artistinin kaç tane kocası olduğunu, hangi marka esans kullandığını sık sık yazar da, nedense bu gazları ve bunların yakıldığı ocakları kimin ürettiğini, kimin dağıttığını açıkça yazmaya pek yanaşmazlar.

İlk olarak bu gazların nereden çıktığına bakalım. Markası ne olursa olsun tüm tüp gazlar petrol ürünüdür. Türkiye'nin petrol ihtiyacının büyük bir bölümü ise çokuluslu tekellerden, yani uluslararası tekelci sermayeden (Mobil, Shell, BP, v.b.) maliyetinin çok üstünde tekel fiyatlarıyla sağlanmaktadır. Buna göre **sizin evinizde kullandığınız bir tüp gazın maliyetinin bir kısmı bu şekilde uluslararası tekelci sermayenin cebine yüksek kârlar olarak gitmektedir.** Bunları tüpleyen şirketler arasında Ankara Gaz A.Ş., Aygaz A.Ş., Bursagaz A.Ş. ve Mobilgaz A.Ş. birer Koç Holding kuruluşudur. Havagazı ocağınız ise büyük bir olasılıkla Türk Demir Döküm, Arçelik veya Auer markasını taşıyacaktır. Auer uluslararası tekelci sermayenin Türkiye'de yaptığı bir yatırımın ürünüdür. Türk Demir Döküm A.Ş. ve Arçelik A.Ş. ise Koç Holding'e bağlı kuruluşlardır, yerli tekelci sermayeyi oluştururlar.

Ocağı yakmak için kibrite ihtiyacınız var. İster Kav, ister Türkay marka kibrit kullanın, Koç Holding'e bağlı kuruluşların ürününü tüketiyorsunuz. Tekel kibritlerinin piyasadan çekilmesi ve hemen arkasından kibrit fiyatlarının artması dikkatinizi çekmiştir.

Tabaklarınız plastik mi? Bakırın yerini nasıl alüminyum alıyorsa, porselenin yerini de plastik eşyalar alıyor. Son yıllarda evinize ne kadar plastik eşya aldığınızı bir düşünün: tabaklar, leğenler, bardaklar, kovalar, v.b. Bunları üreten şirket hiç aklınıza geldi mi? Bunların büyük bir bölümünü Pilsa Plastik Sanayii A.Ş. üretmektedir ve bu şirketin hissesinin yüzde 94'ü Hacı Ömer Holding ve bu holdingin bir kuruluşu olan Bossa Tic. ve San. A.Ş.'ne aittir.

Mutfağınızın demirbaşlarından biri margarindir. **Sana** ve **Vita** yağlarının dışındaki yazılara göz attınız mı? Unilever-İş Tic. ve San. A.Ş. yazar. Bu şirketin hissedarlarından

olan Unilever N. V., Hollanda ve İngiltere'deki kapitalistlerin ortak bir şirketidir ve dünyanın en büyük gıda tekellerinden biridir. Yetmişten fazla ülkede 500'den fazla fabrikaya sahiptir ve bu fabrikalardan biri de Türkiye İş Bankası ile ortak olarak kurduğu Unilever-İş Tic. ve San. Şirketidir. **Sana, Vita, Sanella** gibi margarinleri kullanırken ödediğiniz paranın belli bir bölümü bu şirket kanalıyla uluslararası tekelci sermayenin (emperyalistlerin) kasalarına gitmektedir. **Son aylardaki margarin sıkıntısı da, piyasanın yüzde 70 kadar bir bölümünü denetimi altında bulunduran Unilever-İş şirketinin daha fazla kâr elde etmek için tezgâhladığı bir oyundur.**

Son yıllarda temizlik tozu (deterjan) kullanımındaki artış da dikkatinizi çekmiştir. Sekiz-on yıl önce tek temizlik aracı sabun idi. Çamaşır yıkamada yaygın olarak kil ve kül kullanılırdı. Bugün ise çeşitli şirketlerin ürettiği temizlik tozları küçük kasabalara kadar yayılmıştır. Bunların üstündeki yazıları dikkatle okudunuz mu? **Çiti** temizlik tozu, DEVA Holding'e bağlı Ev İhtiyaç Maddeleri (Evma) A.Ş. ürünüdür. **Persil** ve **Tursil** ise Türkiye'de uzunca bir süredir faaliyette bulunan Türkiye Yağ ve Mamulleri A.Ş.'ne (Turyağ) aittir. Bu şirketin ortakları konusuna pek değinilmemiştir. **Şirket, uluslararası tekelci sermaye ve yerli tekelci sermayenin bütünleşmesinin iyi bir örneğidir.** Hissedarları Yapı ve Kredi Bankası ile Persil Gesellschaft mbH'dir. Diğer bir temizlik tozu olan Vim'e de bakalım. Bu tozu Gibbs traş kremini üreten G. ve A. Baker Ltd. Şirketi Merkezi Londra Türkiye Şubesi yapmaktadır.

Hayatın pahalılanmasının gerçek sorumlularının emperyalizm (uluslararası tekelci sermaye) ve onunla bütünleşmiş yerli tekelci sermaye olduğunu, bu küçük azınlığın daha fazla kâr elde etme çabalarının emekçi halkın yaşamını güçleştirdiğini görebiliyoruz. Tekelci sermayenin ürünlerinin değerlerinin çok üstünde tekel kârlarıyla satılması, büyük miktarları bulan lisans, patent ödemeleri kullandığımız bütün malların fiyatını artırmaktadır.

Evinizde radyo vardır. Eskiden radyolar ithal edilirdi, yani yabancı ülkelerde üretilir ve radyo olarak Türkiye'ye gönderilirdi. Bugün elinizdeki radyo herhalde «Türk malı»dır, uluslararası tekelci sermayenin yerli tekelci sermaye ile ortak olarak yaptığı «dumansız, bacasız» montaj fabrikalarının ürünüdür. Yani tüm önemli parçalar tekel fiyatlarıyle emperyalist tekellerden satın alınır, aynı tekellerin Türkiye'deki yatırımlarında monte edildikten sonra yeniden büyük kârlar eklenerek piyasaya sürülür. Emperyalist tekel böylece gümrük vergilerinden kurtulmakta, hatta ülkenin «sanayileşmesine» katkıda bulunduğu gerekçesiyle teşvik görmektedir. Fakat bu «sanayileşme» emekçi halkın daha etkin bir şekilde sömürülmesini amaçlayan, tekelci sermayenin yararına, çarpık, emperyalizmin uzantısı bir sanayileşmedir. Radyonuz, televizyonunuz, çamaşır makinesi, buzdolabınız hep bu anlamda montaj «sanayiinin» ürünüdür.

Radyonuzun markası Grundig, Philips, Siemens olabilir. Buna göre ya Türk Philips Tic. A.Ş.'nin, ya da Türk Siemens Kablo ve Elektrik San. A.Ş.'nin ürünlerini kullanıyorsunuz demektir. Bu şirketlerin, isimlerinin başına «Türk» kelimesi koyma konusundaki titizlikleri de dikkatinizi çekmiştir. «Türk Siemens»in hissedarları şu kuruluşlardır: çok-uluslu bir Hollanda şirketi olan Siemens ve yerli tekelci sermayeyi temsilen de Koç Holding ve Türkiye Sınai Kalkınma Bankası.

Tekelci sermaye ile içiçe geçmemiz bu kadarla bitmiş midir? Hayır.

Evinizde kullandığınız boya da uluslararası tekelci sermaye ve bütünleştiği yerli tekelci sermayenin sömürü aracıdır. Türkiye'de

dört büyük boya üreticisi vardır: Bayraklı Boya ve Vernik, ÇBS, DYO ve Sadolin Sentetik Boya Fab. ile Marshall Boya San. A.Ş. Bu şirketlerin aralarında anlaşıp boya fiyatlarını maliyetlerinin çok üstünde kararlaştırmaları ve böylece tekel kârları elde etmelerine hiçbir engel yoktur.

Giydiğiniz elbiselerde de aynı sömürüyü ve aynı bağımlılığı görmek mümkün. Eskinin pamuklu ve yünlüsünün yerini şimdi sentetik elyaftan dokunmuş kumaşlar alıyor. Hemen hemen her kumaşta sentetik elyaf var. Türkiye'de ise sentetik elyaf üreten şirketlerden birinde İş Bankası'nın iştiraki var: Polylen Sentetik İplik Fab. A.Ş. Diğer iki şirket ise daha büyük: Sasa Sun'i ve Sentetik İplik Fab. ile Sifaş Sentetik İplik Fab. Birincisi Hacı Ömer Sabancı Holding'e bağlı bir işletme ve aynı zamanda Türkiye Sınai Kalkınma Bankası'nın da iştiraki var. Sifaş ise uluslararası tekelci sermayenin yerli tekelci sermaye ile bütünleştiği bir işletme. International Finance Corporation, BASF ve Vickers-Zimmer şirketlerinin hisseleri var.

Kumaş üretimine gelince, en büyük kuruluşlardan ikisi olan Bossa ve Bozkurt Mensucat'ın birincisi Akbank'ın, ikincisi ise Koç Holding'indir. Ayrıca Yapı ve Kredi Bankası ile T. İş Bankası'nın da bu alanda önemli yatırımları vardır.

Şimdiye kadarki örneklerden görüldüğü gibi, emperyalistler bütünleştikleri yerli tekelci sermaye ile birlikte emekçi halkı sömürmektedir. **Bu sömürüde tekel fiyatları ile satış önemlidir. Bunun kaynağı ise piyasada az sayıdaki şirketin aralarında anlaşarak üretimi kısmaları ve fiyatları maliyetlerin çok üstüne artırmalarıdır.** Örneğin eğer kalp hastalarının kullanabileceği bir ilâç ancak bir şirket tarafından üretilebiliyorsa, kalp hastaları bu ilâç için şirketin isteyeceği fiyatı ödemek zorundadırlar. Bu ilâcın maliyetinin çok düşük olduğunu, fiyatların da düşürülmesi gerektiğini ileri sürerek ilâcı satın almamazlık edemezler. İşte ilâcın gerçek değeri ile bu yüksek fiyat arasındaki farka tekel kârı diyoruz. Bu kârın kaynağı üretimde bulunan şirketin piyasaya hakim durumda olmasıdır. Emperyalizm döneminde ise hemen hemen bütün alanlarda tekeller egemendir. Azgelişmiş ülkelerde ise bir taraftan emperyalistler, diğer taraftan emperyalistlerin denetimi ve gözetimi altında gelişmiş bir yerli tekelci sermayesi vardır. İkisi arasında bir bütünleşme vardır. Bu bütünleşme sonucu ortaya çıkan tekeller hemen hemen bütün tüketim mallarını denetimleri altında tutarlar. Bunların örneklerini gördük, göreceğiz.

Bu bütünleşme yalnız tüketim malları alanında değildir. Gübre, tarım ilâçları, traktörler, yol yapım araçları, borudan takım tezgâhına, şeffaf banttan pile, mukavvadan motora, kolonyadan kâğıt mendile, hesap makinasından fotoğraf malzemesine kadar binlerce tüketim malı, yarı-mamul mal ve yatırım malında bu denetimi görmek mümkündür. Bunları görmek için çevremize biraz daha dikkatli bakmamız, şirketlerin reklâmlarını dikkatle gözlemlememiz, markalara dikkat etmemiz yeterlidir. O zaman emperyalizmin içimize ne kadar girdiğini, emperyalistlerle yerli tekelci burjuvazinin nasıl bütünleştiğini ve başta işçi sınıfı olmak üzere topraksız ve az topraklı yoksul köylüyü, küçük üreticiyi, esnafı, memuru, zanaatkârı nasıl sömürdüğünü somut olarak görebiliriz, yaşamımızı giderek zorlaştıran, pahalılığın ve işsizliğin gerçek yaratıcılarının kimler olduğunu kavrayabiliriz.

Tekelci sermayeyle bu kadar içiçe geçmemizin, emperyalistler ve emperyalistlerle bütünleşmiş yerli tekelci sermayedar sınıfın oluşturduğu bir azınlığa bu kadar bağımlı olmamızın anlamı nedir? Bunun anlamı, bu azınlığın kullandığımız bu malları istediği an piyasadan çekilmesini, bulunamamasını sağlayabilecek ve bu yolla da kendisini «kuşatmaya» çabalayan ilerici-demokrat yönetimlerin ya yıkılmasına, ya da kendi denetimi altına girmesine yol açacak güçte olduğudur. Emperyalizmden ayrı ve güçsüz bir yerli tekelci sermayeden söz etmek hatalıdır. Yerli tekelci sermaye uluslararası tekelci sermaye ile bütünleşmiştir, ondan güç alır. Yerli tekelci sermayeye karşı yöneltilecek her hareket, karşısında tüm ekonomik, ideolojik, politik ve nihayet askeri gücüyle emperyalizmi bulacaktır.

emperyalizm yunan halkı üzerinde yeni oyunlar tezgahlıyor

Sınır komşumuz olan Yunanistan, 1967 den bu yana, 7 yıldır faşist bir cunta tarafından yönetiliyordu. Yunan halkı, 7 yıl boyunca can ve mal güvenlikleri olmaksızın yaşadılar. Faşist cuntanın kanlı yönetimine, sayısız ilerici, devrimci, demokrat kurban gitti. Sebepsiz yere sorgusuz sualsiz öldürüldü, işkence edildi, zindanlara atıldı insanlar. Cuntalar değişiyor ama zalimlikleri değişmiyordu. Böylesi yoğun baskıya ve bunca kanlı teröre karşı direndi Yunan halkı. Ve artık vadesi dolan Faşist Yunan Cuntası, Kıbrıs olayları sırasında çöktü. 11 yıldır sürgünde olan Karamanlis getirtilerek Başbakan yapıldı. Eski cuntabaşı, General Fedon Gizikis ise, halen Yunanistan Cumhurbaşkanı görevini sürdürüyor.

Yunan halkı üzerinde kanlı bir terör havası estiren ve bütün faşist uygulamalarını açıkça yürüten Cunta'nın çöküşü, ilk bakışta, ülkeye artık demokrat bir yönetimin hakim olduğu izlenimini uyandırıyor. Oysa ki, Cumhurbaşkanı Gizikis'in eski cuntabaşı olduğunu, ve Başbakan Karamanlis'in cunta tarafından seçilerek sürgünden getirtildiğini düşünürsek, Yunanistan'daki demokrasinin nasıl bir aldatmaca olduğunu hemen görürüz.

İşte, Başbakan Karamanlis, Yunan halkına bir kurtarıcı olarak göründüğü bu dönemde vakit kaybetmeden seçim yaptı. Böylece bir yandan 7 yıllık faşist cuntanın uygulamalarından ötürü, Yunan yönetiminin dünya kamuoyunda kaybetmiş olduğu itibarını yeniden kazanacaktı. Bu da dış politikasına uygun düşüyordu. Nitekim seçimler yapıldıktan hemen sonra, 28 Kasım'da Avrupa Konseyine tekrar alındı. (Yunanistan 1969 da askeri cunta yönetimi nedeniyle Avrupa Konseyinden çıkarılmıştı. Öte yandan, bir süre daha asıl niteliğini, büyük sermayenin adamı olduğunu ve dolayısıyla, her zaman halka, işçilere karşı olduğunu Yunan halkından gizleyebilmiş olacaktı. Gerçekten de, 10 yıldır ilk defa seçimlerin yapılması büyük sevinç yarattı bu ülkede. Dikkatler yönetimin aldatıcılığından sahteliğinden başka taraflara çekildi. Yunan halkı ise, Karamanlis liderliğinde bir hükümetin onlar için bir başka kıyafete, parlemento kıyafetine bürünmüş baskı olduğunun henüz açıkça farkına varamadı.

Seçim sonuçları beklendiği gibi çıkmadı. Karamanlis'in kazanacağı bekleniyordu ama, böylesine ezici bir çoğunlukla kazanması bütün dünyada bile şaşkınlık yarattı. Gerçi Karamanlis'in partisi, seçim propagandaları boyunca «Ya tanklar ya Karamanlis» diyerek gösteriler yapmışlardı. Her seçim sandığının başında silâhlı askerler ve subaylar, jandarma ve polisler bekletilmiş, Yunan ordusu alârma geçirilmişti. Bütün bunlara rağmen Karamanlis'in, oyların % 55 ini alması yine de sürpriz oldu.

Sözün kısası, Yunan ilerici devrimci ve yurtseverleri için, sömürülen, ezilen Yunan işçi sınıfı ve tüm Yunan halkı için, aslında değişen bir şey yoktur. Karamanlis yönetimi uygulamaları, hiçbir zaman Yunan işçilerinin ve tüm Yunan halkının hak ve isteklerine cevap vermiyecek, tersine, her vesile ile onların seslerini boğmaya çalışacaktır ki, kendi sınıfının, yani Yunan sermaye sınıfının çıkarlarını gözetebilsin.

Ne; içlerinde Papadopulos'un da bulunduğu 5 cunta liderinin bir adaya sürgün edilip yargılanmaları ve ne de; 6 Aralıkta yapılacağı ilân edilen, «Kral Yunanistan'a dönsün mü, dönmesin mi» konusunda referandum uygulaması, hiçbir şey kısa bir süre sonra, Karamanlis hükümetinin gerçek halk düşmanı yüzünün ortaya çıkmasını engelleyemeyecektir.

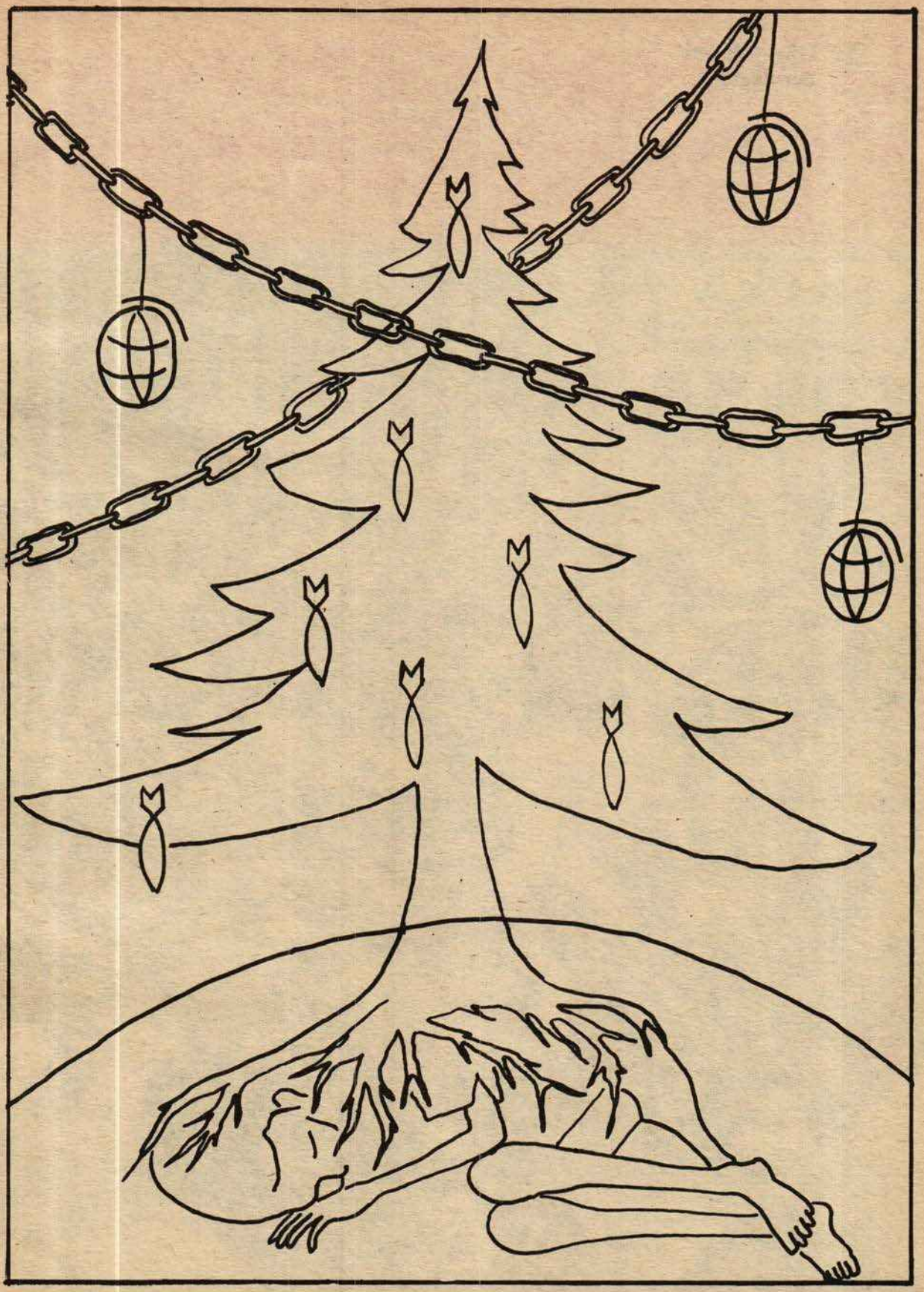

TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI AYLIK YAYIN ORGANI

Sahibi: Rıza Güven / Sorumlusu: Erol Yalçın / Düzenleyen Tekstil Basın Bürosu / Adres: Babıalicad. sıhhiye Ap. 2-8 / Filimler: Rank Grafik / Dizgi: Ercivan Matbaası / Baskı: Karaca Ofset / Baskı tarihi: 14.12.1974
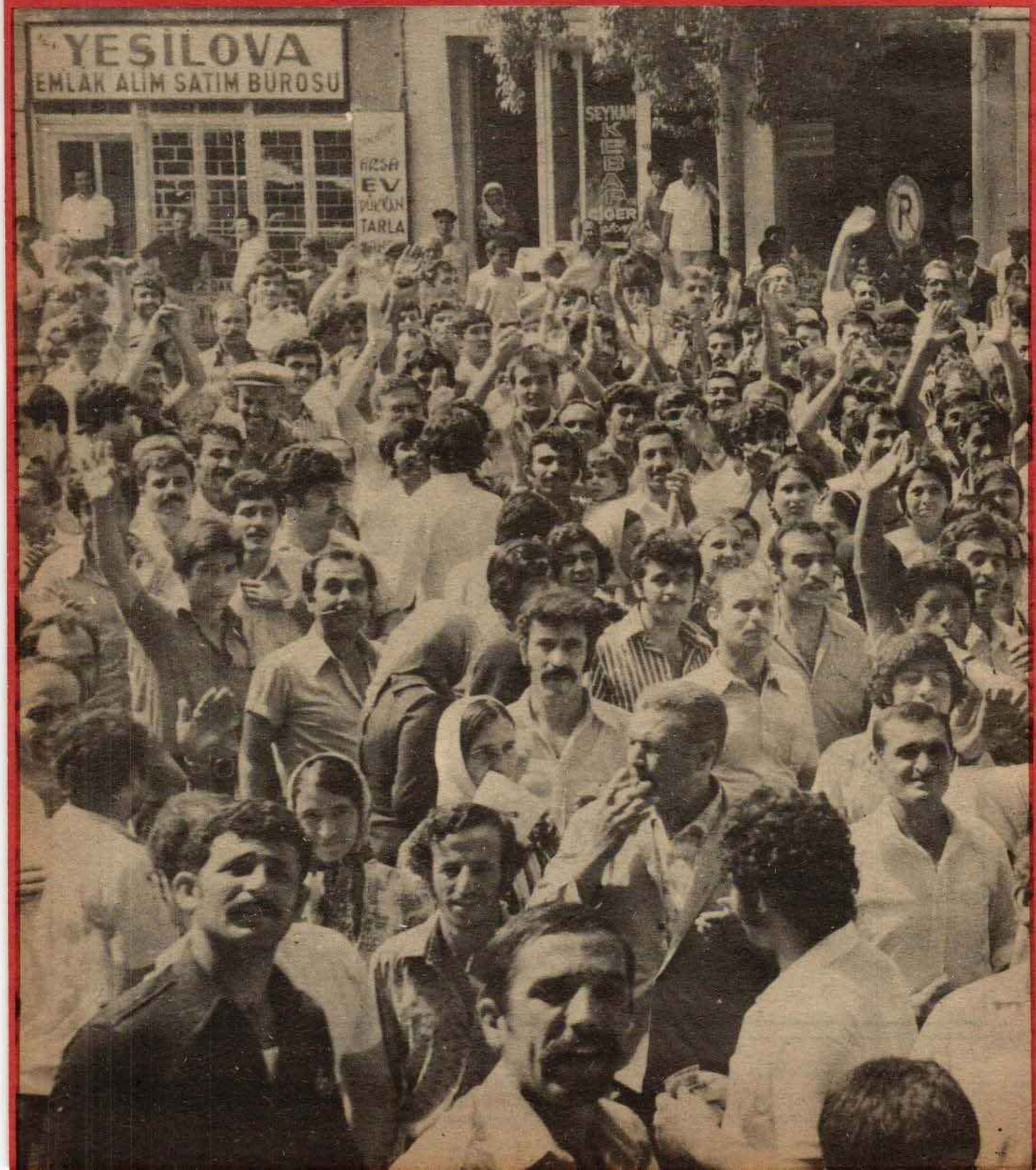
Gön: Tekstil İşçileri
Sendikası